

Verkondiging zondag 9 oktober 2022 De Schutse, Uithoorn

ds. Sibilla Verhagen

Lezing: Matteüs 15 vers 21-28

*'Hij antwoordde: 'Het is niet goed om het brood voor de kinderen aan de honden te voeren.'
'Ze zei: 'Zeker, Heer, maar de honden eten toch de kruimels op die van de tafel van hun baas vallen.'
Toen antwoordde Jezus haar: 'Oh vrouw....!'*

Geliefden van onze Heer Jezus Christus,

Heb je genoeg plek? Zit je goed? Het is best fijn als je een stoel hebt. Wat is hier in de kerk nu de beste plek? Ik vind deze plek vooraan wel een goede. Jullie vinden een andere plek vast beter, ik hoop het tenminste. En thuis, ik weet niet hoe dat thuis bij jullie is? Wie er dan de beste plek heeft. Of wat je de beste plek vindt.

Van vroeger weet ik, dat het vechten was. Nou ja, vechten, ik bedoel: niet iedere plek aan tafel was voor mij. En het was ook niet altijd heel erg leuk aan tafel. Wij hadden een ronde eettafel thuis. En als kind zat ik altijd naast mijn moeder. Dat moest, dat was mijn plek. En ik zat niet op een leren eetkamerstoel zoals de anderen. Als jongste van vijf kinderen, zat ik op de kruk. Ik vond dat niet erg. Ik zat op zich prima op die kruk naast mijn moeder. Dan was ik ook wat groter. Mijn moeder prakte voor mij mijn eten. De zus die tegenover mij zat, zei dan smalend dat ik toch groot genoeg was om dat zelf te doen. Toch prakte mijn moeder onverstoord door. Mijn moeder kon heel goed mijn eten prakken, precies op die manier dat ik het lekker vond. Aan de andere kant naast mij zat mijn oudste zus, dertien jaar ouder. Zij mopperde wel eens op mij. Dat ik netjes moest eten of zo. Als ze weer wat van mij vond, zei mijn moeder tegen me: niet reageren, laat haar maar knorren, de jongste moet de wijste zijn. En dat deed ik dan, ik zweeg. Dat kostte mij moeite, maar ik deed het. Die smalende blik van mijn zus aan de overkant, de afkeur van mijn oudste zus naast mij, dat was niet echt leuk. Toch zat ik daar wel prima. Want ik had plek aan tafel. Een gegarandeerde plek. Een plek naast mijn moeder. Mijn moeder die op haar manier zorgde dat ik plek had. En zij zorgde dat het een plek was waar op dat moment niemand tussen kwam.

Zo'n plek waar niemand tussen komt. Zo'n plek die er altijd voor je is. Een gegarandeerde plek. Geloof je, vertrouw je erop, dat er zo'n plek altijd in het leven er voor je is? Zij, de Kanaänitische vrouw in ons verhaal, zij gelooft het. Zij vertrouwt erop dat die plek er voor haar is. En: ze weet dat die levensplek bij Jezus is.

Ze is moeder en ze weet niet meer wat ze met haar zieke kind aan moet. Haar kind dat haar niet aankijkt en wartaal uitslaat. En dat zo sterk kan zijn, dat ze er bang van wordt. Andere kinderen vinden haar kind raar. En dat doet pijn bij haar van binnen. Dus als ze hoort dat Jezus in buurt is, gaat ze op weg. Want ze weet dat ze voor leven bij Jezus moet zijn. Want ze weet dat Jezus macht heeft over alle kwade krachten.

Ze gaat alleen op weg. Dat is opletten dat niemand haar lastig valt. Maar stevig loopt ze door. - Want ze weet dat ze bij Jezus moet zijn.

En als ze de groep van Jezus ziet, roept ze naar Hem. - Want ze weet dat ze bij Jezus moet zijn. De mannen kijken haar weg, een vrouw alleen, van een fout volk en ook nog schreeuwend. En Jezus kijkt al helemaal niet op. Maar vlakbij is ze nu en terug ze gaat niet. - Want ze weet dat ze bij Jezus moet zijn.

De mannen maken geen ruimte voor haar, ze glipt half struikelend tussen hen door, en duikt voor Jezus neer. 'Hier ben ik, help mij!' - Want ze weet dat ze bij Jezus moet zijn.

Jezus zegt dat Hij niet voor haar en haar volk gekomen is. Maar het klopt van geen kanten wat Hij zegt. Want ze is daar nu toch. Ze is toch bij Hem en Hij bij haar. Zij is wél voor Hem gekomen. - Want ze weet dat ze bij Jezus moet zijn.

Ze laat Hem weten dat haar plek op grond voor haar leven genoeg is. Een plek waar Hij dan toch, kort en krachtig, aandacht voor haar heeft. – Ja, ze weet dat ze bij Jezus moet zijn.

Ze staat weer op, gaat terug naar huis. Haar dochter ziet haar aankomen in de verte en rent op haar af en springt haar in de armen. -

En wij? Wij weten nu, dat je voor je leven bij Jezus moet zijn.

Er is plek voor je leven bij Jezus, ook al wil niemand met je fietsen.

Er is plek voor je bij Jezus, ook al zit je soms alleen in de klas.

Er is plek voor je bij Jezus, ook al vinden anderen je raar.

Er is plek voor je bij Jezus, zelfs als er thuis niet voor je gezorgd wordt.

Er is plek voor je bij Jezus. Denk daar elke keer aan als je bang bent dat er voor jou geen goede plek is in dit leven.

Er is plek voor je bij Jezus, als je je zorgen maakt. En er is plek voor je bij Jezus, zelfs als je het idee hebt dat Jezus niet op je zit te wachten. Denk aan die Kanaänitische vrouw uit ons verhaal van vandaag.

Dus: kom op, doe je zelf recht en neem je plek bij Jezus in! Doe anderen recht en laat hen hun plek innemen. Kom op! Komt allen straks rond deze tafel staan. Het is de tafel van Jezus. Zoals elke tafel een tafel van Jezus kan zijn, is ook dit een tafel van Hem. Kom op!

Misschien wordt het hier straks wat krap. Of misschien moet je zitten in plaats van staan, omdat je anders door je benen zakt. Maar ook als dat gebeurt, is dat niet erg, ook de grond is een plek.

Misschien sta je straks dichtbij deze tafel. Maar het kan ook best op afstand aan de overkant. Waar en hoe je plek aan deze tafel is, weet: het is meer dan genoeg voor mijn leven.

Je krijgt straks maar een klein stukje brood, netjes aangereikt. Je krijgt een klein beetje wijn of druivensap uit een klein bekertje. Maar weet: een druppel van Jezus is genoeg. Weet: een kruimel van Jezus, is genoeg. Genoeg, zelfs als die kruimel je niet netjes wordt aangereikt, zelfs als je die kruimel van de grond zou moeten oprapen. Doe dat gewoon. Kom op, neem je plek bij Jezus in!

Amen